

Sygn. akt IX W 1836/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 29 lipca i 28 września 2016 r. sprawy

J. B.

syna S. i E. z domu K.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 08 maja 2016 r., o godz. 18⁰⁴ w O. na ul. (...) kierując samochodem marki T. o nr rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 51 km/h

- tj. za wykroczenie z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **J. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, ustalając, że dozwoloną prędkość przekroczył on o co najmniej 40 km/h i za to na podstawie art. **92 a kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych, kosztami opinii biegłego w kwocie 639,40 (sześćset trzydzieści dziewięć i czterdzieści) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 08 maja 2016 roku o godz. 18⁰⁴ obwiniony J. B. kierował pojazdem m-ki T. o nr rej. (...) jadąc początkowo lewym, następnie prawym i wreszcie ponownie lewym pasem ruchu ulicy (...) w O. od strony skrzyżowania z ulicą (...) w kierunku skrzyżowania z ul. (...). W dniu tym, o tej samej porze służbę, na tej drodze, w patrolu zmotoryzowanym pełnili funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego K. w O. K. S. (1) oraz A. B.. Poruszali się oni nieoznakowanym radiowozem m-ki S. (...) o nr rej. (...).

Obwiniony wyprzedził nieoznakowany radiowóz a następnie inny pojazd z dużą prędkością już na początku ul. (...) i zaczął szybko się oddalać. W związku z tym funkcjonariusze Policji jadąc za tym pojazdem postanowili dokonać

pomiaru jego prędkości. Dokonali oni w sumie 3 takich pomiarów urządzeniem (...), nr fabryczny (...), każdorazowo na odcinku drogi o długości 100 metrów. Pierwsze 2 z tych pomiarów zostały rozpoczęte jeszcze przed skrzyżowaniem z ulicą (...) natomiast ostatni już za tym skrzyżowaniem. Pierwszy pomiar wykazał prędkość 99,5 km/h, drugi 121,2 km/h a trzeci 113,7 km/h.

W wyniku stwierdzenia tymi pomiarami przekroczenia przez obwinionego dozwolonej prędkości na mierzonych przez funkcjonariuszy odcinkach drogi, obwiniony został zatrzymany do kontroli na parkingu przy zjeździe na ul. (...) w O..

Podczas wykonywanych czynności kontrolnych obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego. W związku z tym poinformowano J. B. o sporządzeniu przeciwko niemu wniosku o ukaranie i zatrzymano mu prawo jazdy z uwagi na przekroczenie dozwolonej prędkości o ponad 50 km/h na obszarze zabudowanym.

(dowody: notatka urzędowa k.3, kserokopia prawa jazdy obwinionego k. 5, wydruk z bazy (...) k. 10; instrukcja wideorejestratora na płycie (...) k. 13; kopia dowodu rejestracyjnego radiowozu k. 19, świadectwo legalizacji ponownej k. 21; płyta (...) z nagraniem z wideorejestratora k. 22, opinia biegłego k. 38-47; zeznania świadków: K. S. (1) k. 33, A. B. k. 33-33v zeznania biegłego D. M. k. 56-56v,)

Wobec powyższego obwiniony J. B. został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jego zdaniem poruszał się tego dnia ze znacznie mniejszą prędkością niż zarzucili mu funkcjonariusze. Wskazał na szereg nieprawidłowości przy pomiarach, przede wszystkim niezachowanie stałej odległości mierzącego radiowozu od jego samochodu, bo jego zdaniem przy każdym pomiarze „doganiał” jego samochód. Jego zdaniem przy pomiarach, według wskazań producenta, pomiędzy mierzącym a mierzonym pojazdem musi być zachowana odległość nie większa niż 50 metrów a ten warunek każdorazowo nie został spełniony. Powołując się na zarządzenie nr 497 Komendanta Głównego Policji w sprawie pełnienia służby przez policjantów wykorzystujących przyrządy kontrolno-pomiarowe zarzucił funkcjonariuszom, że ci nie zatrzymali go od razu, a wykonali aż 3 pomiary na maksymalnie krótkim, bo 50-cio metrowym odcinku pomiarowym. Wskazał również na błędy pomiarowe dopuszczalne w urządzeniach stosowanych przez Policję, które sprawiają, że w istocie, jego zdaniem nie było podstaw prawnych do zatrzymania mu prawa jazdy przez funkcjonariuszy.

(wyjaśnienia k. 31-33)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wyraz przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn. Twierdzeniu obwinionego, co do niepełnienia zarzucanego mu czynu, przeczą w szczególności logiczne, spójne i konsekwentne zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzali czynności pomiarowe w niniejszej sprawie, wyniki pomiarów urządzeniem kontrolno-pomiarowym uwiecznione na materiale wideo i opinia biegłego.

Urządzenie (...), nr fabryczny (...) jest to bowiem przyrząd pomiarowy w pełni spełniający wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych.

W dniu pomiaru urządzenie to posiadało ważne świadectwo legalizacji ponownej, bowiem legalizacja tego urządzenia była ważna do dnia 31 maja 2016 r. (k.21).

Analiza nagrania z wideorejestratora tego urządzenia pozwala jednoznacznie stwierdzić, że zarejestrowane pomiary wykonany tym urządzeniem został przeprowadzone zgodnie z zasadami i wymogami dotyczącymi przeprowadzenia pomiarów tym sprzętem. Wbrew stanowisku obwinionego wszystkie 3 pomiary wykonane były każdorazowo na odcinku 100 metrów drogi, a nie 50, jak twierdził. Ponadto zgodnie z instrukcją tego urządzenia pomiarowego kiedy

pomiar, jak w tym przypadku jest wykonywany przy zadanej odległości, absolutnie niekonieczne jest zachowanie stałej odległości pomiędzy pojazdem policyjnym a pojazdem obserwowanym na całym odcinku drogi. Ważnym czynnikiem jest tylko zachowanie takiej samej odległości między pojazdami na początku i na końcu pomiaru. Pomiar zakończy się automatycznie po przejechaniu zadanej dystansu w systemie. Średnia prędkość wyświetlana jest na ekranie i zapisana razem z materiałem wideo w urządzeniu nagrywającym (strona 37 podręcznika użytkownika wideorejestratora na płycie z k. 13)

Z wiarygodnych i zgodnych relacji obu świadków – funkcjonariuszy Policji tj. K. S. (1) i A. B. wynika, że obwiniony jechał od ul. (...), raz lewym, raz prawym pasem w kierunku(...). Wskazali, że impulsem do dokonania pomiaru prędkości tego pojazdu było to, że zostali wyprzedzeni przez pojazd obwinionego jadący ze znaczną prędkością, który zaraz potem zaczął się od nich gwałtownie oddalać.

K. S. (1) nadto podał, że dokonali trzech pomiarów prędkości i każdy wykazał znaczne przekroczenie dozwolonej prędkości. Dokonali zatrzymania obwinionego dopiero na ul. (...), bo obwiniony poruszał się z bardzo dużą prędkością. Dodał, że posiada stosowne przeszkolenie – kurs specjalistyczny z obsługi tego typu sprzętu i od 6 lat jeździ już pojazdami wyposażonymi w wideorejestratory. Podkreślił, że przed każdym rozpoczęciem służby radiowozem wyposażonym w taki sprzęt sprawdzane jest ciśnienie w oponach.

Drugi ze świadków będący dysponentem radiowozu niewiele pamiętał z przeprowadzonych w tym dniu czynności, bo każdorazową decyzję o dokonaniu u pomiaru podejmował kierowca radiowozu – K. S.

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych świadków jako logicznym, rzeczowym, bezstronnym. Brali oni bezpośredni udział w przedmiotowym zdarzeniu, dlatego też mieli możliwość obserwowania całego zdarzenia, co pozwoliło im na jego obiektywną ocenę.

Jednym z najważniejszych dowodów w sprawie jest nagranie z kamery wideorejestratora zamontowanego w nieoznakowanym radiowozie, którym poruszali się funkcjonariusze tj. w pojeździe S. (...) o nr rej. (...). Kamera umieszczona była za szybą czołową pojazdu. Na nagraniu tym widać, że radiowóz porusza się w terenie zabudowanym ulicą (...) w O. w kierunku(...). Tuż za skrzyżowaniem z ul. (...) lewym pasem ruchu wyprzedza ich samochód T. i ze znaczną prędkością oddala się od nich. Jeszcze przed skrzyżowaniem z ul. (...) kierujący radiowozem zdołał wykonać 2 pomiary, które wykazały odpowiednio 99,5 km/h i 121,2 km/h. Tuż za tym skrzyżowaniem wykonany został 3 pomiar, którego to wynik wyniósł 113,7 km/h. Na nagraniu jasno i wyraźnie można odczytać wyniki dokonanych pomiarów. Każdy pomiar przeprowadzony został na odcinku 100 m.

Z uwagi na to, że na przedmiotowym nagraniu trudno jest określić odległość z jakiej wykonywane były każdorazowo pomiary w celu oceny m. in. czy pomiary te zostały wykonane zgodnie z zasadami określonymi przez producenta tego urządzenia kontrolno – pomiarowego.

Jak wskazał to biegły analiza materiału dowodowego, w tym bardzo szczegółowa analiza zapisu nagrania z wideorejestratora nieoznakowanego radiowozu policyjnego pozwoliła na ustalenie, że średnia prędkość jazdy samochodu T. (...) nr rej (...), na poddanych w analizie odcinków dróg, wynosiła ponad 110 km/h. Prędkość ta jest prędkością szacunkową. Była to prędkość przekraczająca prędkość administracyjnie dozwoloną na tym odcinku drogi.

Biegły zaznaczył, że podstawą jego wyliczeń nie były dane wyłącznie z pomiaru wideorejestratora. Wskazał, że przeprowadził wizję miejsca zdarzenia i pomierzył dokładnie odległości w charakterystycznych miejscach przejechanych przez pojazd obwinionego. Z uwagi na brak wystarczającej liczby charakterystycznych punktów na drodze w momencie rozpoczęcia i zakończenia każdorazowego pomiaru wykonanego w trakcie tego zdarzenia biegły nie był w stanie wyliczyć dokładnej odległości dzielącej radiowóz od pojazdu obwinionego.

Z treści przedmiotowej opinii nie wynika, iż pomiary prędkości jazdy samochodu T. wykonane zostały nieprawidłowo. Biegły zarówno w opinii pisemnej jak i ustnej szeroko uzasadnił wnioski swojej opinii, w tym między innymi wskazał,

że producent tego urządzenia nie wskazał maksymalnej dopuszczalnej odległości między mierzącym a mierzonym pojazdem.

Sąd podzielił ustalenia i wnioski wskazane w powyższej opinii. Uznał ją za rzeczową, logiczną i spójną. Biegły odpowiedział na zadane pytania, a swoje stanowisko uzasadnił w przekonujący sposób. Trzeba podkreślić, że wnioski końcowe, ustalenia oraz obliczenia biegłego zostały przez niego wykonane w sposób rzetelny i biegły wyraźnie wskazał na margines błędu jaki wyliczenia te zawierają, podkreślając, że starał się przyjmować założenia jak najkorzystniejsze dla obwinionego.

Tym samym Sąd uznał, że brak jest podstaw do uznania, że pomiary wykonane przez kierującego radiowozem były nieprawidłowe, a tylko z uwagi na znaczne odległości z jakich pomiary te wykonano przyjęto jako korzystniejszą dla obwinionego średnią prędkość przejechania tego odcinka drogi zgodnie z wyliczeniem przeprowadzonym przez biegłego Wobec powyższego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do uznania obwinionego winnym tego, że w dniu 08 maja 2016 r. o godz. 18:04 w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki T. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy w terenie zabudowanym, ustalając że przekroczył on ją o co najmniej 40 km/h.

Swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przedmiotami ochrony art. 92 a kw są porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowego zagrożone przez niedostosowanie się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. W tym przypadku porządek ruchu drogowego jest zabezpieczony przez przestrzeganie dozwolonej prędkości poruszania się pojazdu, co niewątpliwie przekłada się na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Art. 20 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zaś wskazuje dopuszczalną prędkość, z jaką pojazdy mogą poruszać się po drogach. Prędkość ta w terenie zabudowanym, na przedmiotowym odcinku ul. (...) wynosi 70 km/h. Nie ulega wątpliwości, że obwiniony podczas wykonywanych przez funkcjonariuszy pomiarów prędkości na tej, przekroczył dozwoloną prędkość, jak wynika z obliczeń biegłego o ok 40, gdyż poruszał się na drodze z ograniczeniem do 70 km/h z prędkością, ok. 110 km/h przy uwzględnieniu maksymalnej niepewności przy tego rodzaju obliczeniach.

Przy wymiarze kary, Sąd miał na względzie szkodliwość społeczną czynu obwinionego, naruszenie elementarnych zasad obowiązujących w ruchu drogowym i uprzednią karalność obwinionego. Warto zauważyć, że obwiniony na jednej z bardziej uczęszczanych ulic miast, jadąc ze średnią prędkością przekraczającą aż o ponad 50% dozwoloną prędkość, dodatkowo wykonując szereg manewrów wyprzedzania wolniej jadących pojazdów w drastyczny i rażący sposób złamał podstawowe przepisy ruchu drogowego.

Sąd nie dopatrył się żadnych istotnych okoliczności łagodzących w postawie obwinionego.

W tym stanie rzeczy wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 500 złotych jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz zmotywuje go do rozważniejszej i ostrożniejszej jazdy, a przede wszystkim do respektowania obowiązujących przepisów z zakresu ruchu drogowego.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- złotych, opłatą w kwocie 50,- złotych i kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie 639,40 złotych uznając, że jego sytuacja majątkowa pozwala mu na ich poniesienie.